

NOVI TEKST 11. 4. 2017
15:15

MINISTARSTVO RADA I MIROVINSKOGA SUSTAVA

NACRT

**PRIJEDLOG ZAKONA O PREKOGRANIČNOJ PROVEDBI
ODLUKA O NOVČANOJ KAZNI U PODRUČJU UPUĆIVANJA RADNIKA**

Zagreb, travanj 2017.

PRIJEDLOG ZAKONA O PREKOGRANIČNOJ PROVEDBI ODLUKA O NOVČANOJ KAZNI U PODRUČJU UPUĆIVANJA RADNIKA

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje ovoga Zakona sadržana je u odredbi članka 2. stavka 4. podstavka 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 85/10 – pročišćeni tekst i 5/14 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske).

II. OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE KOJE ĆE DONOŠENJEM ZAKONA PROISTEĆI

Ocjena stanja

Sloboda pružanja usluga, slobodno kretanje radnika i sloboda poslovnog nastana temeljna su načela unutarnjeg tržišta u Uniji ugrađena u Ugovor o funkcioniranju Europske unije (UFEU).

Poduzeća s poslovnim nastanom u EU mogu u drugim državama članicama slobodno pružati usluge te radi izvršenja usluge upućivati svoje radnike na rad na određeno vrijeme na teritorij druge države članice Europske unije, odnosno Europskoga gospodarskoga prostora. Ukidanje prepreka za slobodno pružanje usluga na temeljima poštenoga tržišnoga natjecanja, uz osiguravanje odgovarajuće razine zaštite prava radnika, trajni je cilj Europske unije.

Direktiva 96/71/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1996. o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga, na snazi od prosinca 1999. godine, jedan je od temeljnih pravnih akata Europske unije koji se odnosi na zaštitu prava upućenih radnika, a prenesena je u pravni poredak Republike Hrvatske Zakonom o strancima (članci 86.- 89.).

Predmetnom direktivom upućenim radnicima jamči se minimum zaštite njihovih prava, koja moraju obvezno poštovati, odnosno osigurati njihovi poslodavci za vrijeme dok ih upućuju na rad u drugu državu članicu Europske unije ili Europskoga gospodarskoga prostora.

Direktiva 96//1/EZ se odnosi na tri situacije prekograničnog upućivanja u okviru pružanja usluga: upućivanje radnika na temelju ugovora sklopljenog između stranog poslodavca koji ga upućuje i korisnika usluge u drugoj državi, upućivanje u podružnicu poslodavca ili u društvo u vlasništvu iste grupe kojoj pripada i strani poslodavac te upućivanje radnika agencije za privremeno zapošljavanje korisniku koji je osnovan ili posluje u drugoj državi.

Za vrijeme upućivanja poslodavac – pružatelj usluga mora radniku osigurati najnižu plaću, koja uključuje povećanu plaću za prekovremeni rad, zaštitu zdravlja i sigurnost na radu, najduže trajanje radnog vremena i najkraće trajanje odmora, najkraće trajanje plaćenog godišnjeg odmora, uvjete ustupanja, zaštitne mjere za rad trudnica, žena koje su nedavno rodile, odnosno doje i maloljetnih radnika i zabranu diskriminacije na razini kako je propisana pravom države u koju je na određeno vrijeme uputio radnika (države „domaćina“), osim u slučaju kada su ti uvjeti rada povoljnije uređeni propisima države poslovnog nastana poslodavca.

U praksi, radi teškoća u kontroli i nadzoru primjene, ovako zajamčena prava upućenih radnika često nisu poštovana te su učestale različite pojave zloupotrebljavanja i zaobilazjenja važećih pravila, a postojeće razlike između sustava država članica u provođenju izrečenih

administrativnih sankcija i/ili novčanih kazni izrečenih u prekograničnim situacijama pružatelju usluge za povrede zajamčenih prava upućenih radnika i kršenja pravila o upućivanju, ugrožavaju pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta i onemogućavaju ostvarivanje jednake razine zaštite tih radnika na razini EU.

U cilju otklanjanja problema u primjeni Direktive 96/71/EZ te učinkovitijega provođenja temeljnih pravila koja uređuju upućivanje radnika, usvojena je Direktiva 2014/67/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o provedbi Direktive 96/71/EZ o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga i izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta („Uredba IMI”), (u daljnjem tekstu: Provedbena direktiva), s kojom se djelomično usklađuje prijedlog ovoga Zakona, a preostali dio obveza iz Provedbene direktive preuzet će se u zakonodavstvo Republike Hrvatske Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o strancima.

Provedbenom direktivom uspostavlja se zajednički okvir odgovarajućih mjera i kontrolnih mehanizama potrebnih za bolju i ujednačeniju provedbu, primjenu i izvršavanje u praksi Direktive 96/71/EZ, a što uključuje i usvajanje zajedničkih pravila za prekograničnu provedbu izrečenih financijskih administrativnih sankcija i/ili novčanih kazni u području upućivanja radnika. Također se u ovome pitanju uvodi obveza suradnje i uzajamne pomoći putem korištenja Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta (IMI), na za to propisanim jedinstvenim obrascima.

Ovim Zakonom se u pravni poredak Republike Hrvatske preuzima osobito Poglavlje VI Provedbene direktive: Prekogranična provedba administrativnih sankcija i/ili novčanih kazni, koje se odnosi na zajednička pravila o pružanju uzajamne pomoći između država članica u prekograničnoj naplati administrativnih novčanih sankcija i ostalih troškova, na temelju odluka koje su donijela nadležna tijela ili potvrdila upravna tijela ili odgovarajući sudovi u državi članici, kao i zajednička pravila za obavješćivanje o odlukama o takvim kaznama za nepoštovanje odredbi Direktive 96/71/EZ, kao i Provedbene direktive.

Osnovna pitanja koja se trebaju urediti zakonom

Prijedlogom zakona uređuju se sljedeća pitanja:

- sadržaj, pravila, postupak i načela uzajamne suradnje i pomoći nadležnih tijela država članica u prekograničnoj provedbi odluka o administrativnoj novčanoj kazni i drugih administrativnih financijskih sankcija koje ne mogu dovesti do postupka pred sudom stvarno nadležnim za kaznene stvari, izrečenih u državi članici EU ili EGP-a pružatelju usluga s poslovnim nastanom u drugoj državi članici za povrede zajamčenih prava upućenih radnika, odnosno kršenja pravila o upućivanju radnika utvrđenih u nacionalnom zakonodavstvu u skladu s Direktivom 96/71/EZ i 2014/67/EU

- određuje se opseg i područje suradnje, na način da se zakon primjenjuje na prekograničnu provedbu odluka o novčanoj ili drugoj administrativnoj financijskoj sankciji, koje je donijelo nadležno tijelo ili potvrdilo upravno tijelo ili sud države članice EU ili EGP-a, izrečene pružatelju usluga s poslovnim nastanom u jednoj državi članici radi povrede prava upućenih radnika, odnosno kršenja pravila o upućivanju radnika, utvrđenih posebnim propisima kojima su u pravni poredak države članice prenesene Direktiva 96/71/EZ i Direktiva 2014/67/EU

- iz područja primjene Zakona isključuju se novčane kazne i druge sankcije na temelju odluka izrečenih u kaznenim i prekršajnim, kao i građanskim i trgovačkim stvarima, a na čiju prekograničnu provedbu se primjenjuju posebni propisi

- nadležna tijela za međunarodnu suradnju, odnosno slanje i primanje dvije vrste zahtjeva i odgovarajućih potrebnih dokumenata: zahtjeva za dostavom obavijesti o novčanoj kazni pružatelju usluga u državi njegovoga poslovnoga nastana te zahtjeva za naplatom novčane kazne te naplatu novčane kazne u državi poslovnog nastana pružatelja usluga, te pravila postupanja po njima

- minimalni sadržaj zahtjeva koji se podnose na za to utvrđenima jedinstvenim i standardiziranim obrascima; obrazac zahtjeva za naplatom novčane kazne, koji, uz odluku tijela države koja podnosi zahtjev o novčanoj kazni, a koja se smatra temeljnom ovršnom ispravom, predstavlja jedinstvenu ovršnu ispravu i temelj je za provedbu naplate kazne pružatelju usluga s poslovnim nastanom u Republici Hrvatskoj u korist državnoga proračuna

- obvezni način suradnje i razmjene zahtjeva te relevantnih informacija i dokumenata putem Informacijskoga sustava unutarnjeg tržišta (IMI), uspostavljenoga Uredbom (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem informacijskoga sustava unutarnjeg tržišta („Uredba IMI“), na način i po pravilima toga elektroničkoga sustava

- razlozi za odbijanje, odnosno moguće odbijanje provedbe podnesenoga zahtjeva i razlozi za prekid postupka izvršenja zahtjeva

- troškovi provedbe zahtjeva za dostavom obavijesti o novčanoj kazni ili zahtjeva za naplatom novčane kazne

- nadležnost u sporovima u vezi nastanka potraživanja, obveze plaćanja ili odluke o novčanoj kazni (moguće pokrenuti samo u državi koja je podnijela zahtjev, te za sporove o valjanosti dostave obavijesti o odluci koje je dostavilo nadležno tijelo u Republici Hrvatskoj i mjera koje se provode na temelju ovoga Zakona (u nadležnosti suda u Republici Hrvatskoj).

Posljedice koje će proisteći donošenjem zakona

Ovim zakonom uspostavlja se neophodni pravni okvir, odnosno zajednička pravila za međusobnu suradnju i uzajamnu pomoć država članica u prekograničnoj provedbi odluka o administrativnim novčanim kaznama ili drugim administrativnim financijskim sankcijama izrečenih pružatelju usluge s poslovnim nastanom u državi članici Europske unije ili Europskoga gospodarskoga prostora, za povrede zajamčenih prava upućenih radnika ili kršenje ostalih pravila, administrativnih zahtjeva ili mjera kontrole za vrijeme upućivanja, koje pružatelj usluga treba poštovati prema odredbama Direktive 96/71/EZ, kao i Direktive 2014/67/EU te u skladu s odgovarajućim propisima kojima su obveze iz Direktiva prenesene u nacionalna zakonodavstva.

Uspostavljeni jedinstveni sustav suradnje omogućit će uvjete za učinkovitije kažnjavanje svakog zloupotrebljavanja i zaobilaženja važećih pravila u području upućivanja radnika, njihovo bolje poštivanje, čime se postiže viša, ujednačenija i usporediva razina zaštite prava upućenih radnika u EU te posredno osiguravaju pravedniji uvjeti za poštenu tržišnu utakmicu na unutarnjem tržištu.

III. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVEDBU ZAKONA

Za provedbu ovoga Zakona nije potrebno osigurati dodatna sredstva u državnom proračunu Republike Hrvatske.

PRIJEDLOG ZAKONA O PREKOGRANIČNOJ PROVEDBI ODLUKA O NOVČANOJ KAZNI U PODRUČJU UPUĆIVANJA RADNIKA

Predmet Zakona

Članak 1.

(1) Ovim Zakonom se uređuju pravila i postupak uzajamne pomoći i suradnje nadležnih tijela država članica u prekograničnoj provedbi odluka o novčanoj kazni koje je donijelo nadležno tijelo ili potvrdilo upravno tijelo ili sud države članice, izrečene pružatelju usluga s poslovnim nastanom u jednoj državi članici radi povrede prava upućenih radnika, odnosno kršenja pravila o upućivanju radnika, utvrđenih posebnim propisima kojima je u pravni poredak države članice prenesena Direktiva 96/71/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1996. o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga (SL L 18, 21.1.1997.) i Direktiva 2014/67/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o provedbi Direktive 96/71/EZ o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga i izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta („Uredba IMI“)“ (SL L 159, 28.5. 2014.).

(2) Ovaj Zakon se ne primjenjuje na prekograničnu provedbu novčanih kazni i drugih sankcija na temelju odluka izrečenih u kaznenim, prekršajnim, građanskim i trgovačkim stvarima na koje se primjenjuju pravni propisi kojima je u pravni poredak prenesena Okvirna odluka Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2004. o primjeni načela uzajamnog priznavanja novčanih kazni (SL L 76, 22. 3. 2005.), Uredba Vijeća br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim predmetima (SL L 12, 16.1.2001.) i Uredba (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (preinačena), (SL L 351, 20.12.2012.).

Usklađivanje s pravnim aktima Europske unije

Članak 2.

Ovim Zakonom se u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi Direktiva 2014/67/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o provedbi Direktive 96/71/EZ o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga i izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta („Uredba IMI“)“.

Pojmovi

Članak 3.

Pojmovi koji se koriste u smislu ovoga Zakona imaju sljedeće značenje:

1. *država članica* – je država članica Europske unije ili članica Europskog gospodarskog prostora

2. *država koja podnosi zahtjev* – je država članica u kojoj je donesena odluka iz točke 7. ovoga članka

3. *država koja zaprima zahtjev* – je država članica kojoj je podnesen zahtjev za dostavom obavijesti o odluci o novčanoj kazni ili zahtjev za naplatom novčane kazne iz točke 7. ovoga članka

4. *zahtjev za dostavom obavijesti* - je zahtjev nadležnoga tijela države članice da se pružatelj usluga obavijesti o odluci o novčanoj kazni iz točke 7. ovoga članka, donesenoj u državi članici koja podnosi zahtjev

5. *zahtjev za naplatom* – je zahtjev nadležnoga tijela države članice da se u državi koja je zaprimila zahtjev izvrši izvršna, odnosno pravomoćna odluka o novčanoj kazni iz točke 7. ovoga članka

6. *pružatelj usluga* - je poslodavac, fizička ili pravna osoba koja ostvaruje poslovni nastan u državi kojoj je zahtjev dostavljen, a koji je u okviru prekograničnoga pružanja usluga, uputio radnika na ograničeno vrijeme na rad u državu koja podnosi zahtjev

7. *odluka o novčanoj kazni* - je odluka koja ne može dovesti do postupka pred sudom stvarno nadležnim za kaznene stvari, a kojom je pružatelju usluga naloženo plaćanje novčane kazne ili druge administrativne novčane sankcije, koju je donijelo nadležno tijelo ili potvrdilo upravno tijelo ili sud države članice, radi povrede zajamčenih prava upućenih radnika ili kršenja drugih propisa o upućivanju radnika, u skladu s propisima države članice u koju je radnik upućen

8. *novčana kazna* – znači obvezu plaćanja novčanog iznosa utvrđenoga kao financijska sankcija odlukom iz točke 7. ovoga članka, uključujući upravne ili sudske pristojbe, druge pristojbe, troškove i naknade te druge sastavne dijelove kazne.

Rodna jednakost

Članak 4.

Izrazi koji se koriste u ovom Zakonu, a imaju rodno značenje, odnose se jednako na muški i ženski rod.

Nadležna tijela

Članak 5.

(1) Središnje tijelo državne uprave nadležno za nadzor primjene propisa o radu i zaštiti na radu nadležno je za podnošenje, odnosno zaprimanje i postupanje po zahtjevu iz članka 6. ovoga Zakona, osim ako drugačije nije određeno ovim Zakonom.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, u pitanjima koja su uređena ovim Zakonom, za podnošenje zahtjeva iz članka 6. ovoga Zakona nadležna su druga središnja tijela državne uprave u čijem je djelokrugu, u skladu s posebnim propisom, obavljanje poslova inspekcijskoga nadzora nad provedbom posebnih propisa kojima se uređuju radni odnosi, odnosno uvjeti rada.

(3) Nadležno tijelo za provedbu ovrhe na novčanim sredstvima pružatelja usluga radi naplate novčane kazne iz članka 3. točke 7. ovoga Zakona je Financijska agencija.

Suradnja u prekograničnoj provedbi odluka o novčanoj kazni

Članak 6.

Nadležno tijelo države članice može nadležnom tijelu države članice u kojoj pružatelj usluga ostvaruje poslovni nastan, podnijeti zahtjev:

1. za dostavom pružatelju usluga obavijesti o odluci o novčanoj kazni iz članka 3. točke 7. ovoga Zakona ili
2. za naplatom novčane kazne iz članka 3. točke 7. ovoga Zakona.

Načela uzajamne pomoći, povjerenja i priznavanja

Članak 7.

Načela uzajamne pomoći, povjerenja i priznavanja zahtjeva temelj su suradnje nadležnih tijela država članica prilikom postupanja po zahtjevu iz članka 6. ovoga Zakona.

Zaštita osobnih podataka

Članak 8.

Na prosljeđivanje i zaštitu osobnih podataka razmijenjenih tijekom suradnje iz članka 9. ovoga Zakona primjenjuju se propisi kojima se uređuje zaštita osobnih podataka.

Način podnošenja zahtjeva

Članak 9.

(1) Uzajamna pomoć i administrativna suradnja između nadležnih tijela država članica provodi se putem Informacijskoga sustava unutarnjeg tržišta (IMI), uspostavljenoga Uredbom (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem informacijskoga sustava unutarnjeg tržišta („Uredba IMI“).

(2) Zahtjevi iz članka 6. ovoga Zakona i ostali dokumenti koji se odnose na prekograničnu provedbu novčanih kazni te ostale informacije razmjenjuju se elektroničkim putem na za to utvrđenim jedinstvenim obrascima, na način i u skladu s pravilima elektroničkoga informacijskoga sustava iz stavka 1. ovoga članka.

Obveze tijela koje podnosi zahtjev

Članak 10.

(1) Zahtjev iz članka 6. ovoga Zakona nadležno tijelo iz članka 5. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona podnijet će samo ako nije u mogućnosti dostaviti pružatelju usluga obavijest o odluci o novčanoj kazni ili nije u mogućnosti naplatiti novčanu kaznu.

(2) Nadležno tijelo iz članka 5. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona podnijet će zahtjev iz članka 6. ovoga Zakona samo ako temelj tražbine, odluka o novčanoj kazni ili novčana kazna nije u postupku osporavanja, odnosno, zahtjev koji se ne može osporiti redovnim pravnim lijekom.

(3) Nadležno tijelo koje podnosi zahtjev dužno je putem elektroničkoga sustava iz članka 9. ovoga Zakona uz zahtjev za naplatu novčane kazne priložiti presliku izvornika ili ovjerene preslike izvršne odluke o novčanoj kazni ili sažetka te odluke, koja se smatra ovršnom ispravom za naplatu novčane kazne te će priložiti i druge dokumente koji se odnose na obvezu plaćanja i novčanu kaznu, izdane u državi koja podnosi zahtjev.

Obveze tijela koje je zaprimilo zahtjev

Članak 11.

(1) Nadležno tijelo iz članka 5. stavka 1. ovoga Zakona koje je zaprimilo zahtjev iz članka 6. ovoga Zakona, rukovodeći se načelima uzajamne pomoći, povjerenja i priznavanja, priznat će zahtjev bez dodatnih službenih radnji, odnosno posebne odluke o priznanju, i najkasnije u roku od mjesec dana od primitka zahtjeva izvršiti dostavu obavijesti o odluci o novčanoj kazni ili naplatu novčane kazne, osim u slučaju iz članka 13. ovoga Zakona.

(2) S priznatim zahtjevom države članice iz članka 6. ovoga Zakona postupit će se na isti način na koji bi se postupalo s odlukom o novčanoj kazni koju je donijelo nadležno tijelo u Republici Hrvatskoj.

(3) Dostava obavijesti o odluci o novčanoj kazni i zahtjev za naplatom novčane kazne imaju isti pravni učinak kao da ih je poduzela, odnosno izdala, država koja podnosi zahtjev.

(4) Odluka o novčanoj kazni iz članka 3. točke 7. ovoga Zakona nadležnoga tijela države koja je podnijela zahtjev smatra se temeljnom ovršnom ispravom.

(5) Jedinostveni obrazac zahtjeva za naplatu novčane kazne iz članka 9. ovoga Zakona, koji sadržajem upućuje na temeljnu ovršnu ispravu iz stavka 4. ovoga članka, smatra se jedinstvenom ovršnom ispravom i temelj je za provedbu naplate novčane kazne u Republici Hrvatskoj.

(6) Nadležno tijelo iz članka 5. stavka 1. ovoga Zakona utvrdit će ukupan iznos novčane kazne u kunama, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan donošenja odluke o novčanoj kazni te izračun i jedinstveni obrazac zahtjeva za naplatu novčane kazne dostaviti nadležnom tijelu iz članka 5. stavka 3. ovoga Zakona.

(7) Izračun iz stavka 6. ovoga članka sadržava sljedeće podatke: naziv tijela koje izdaje nalog, naziv, odnosno ime i prezime pružatelja usluga, osobni identifikacijski broj ili drugi identifikacijski broj ili identifikacijski podatak pružatelja usluga, sjedište ili adresu pružatelja usluga, ukupan iznos novčane kazne, oznaku odluke o novčanoj kazni i jedinstvenog obrasca te datum njihovoga donošenja, nalog za naplatom u korist državnoga proračuna Republike Hrvatske, datum izračuna i potpis ovlaštene osobe.

(8) Nadležno tijelo iz članka 5. stavka 3. Zakona u postupku naplate novčane kazne dužno je postupati kao po nalogu za naplatu na novčanim sredstvima donesenom u postupku za izvršenje odluka u prekršajnom postupku.

(9) Uz zahtjev za naplatom izrečene novčane kazne pružatelju usluge se dostavljaju dokumenti iz članka 10. stavka 3. ovoga Zakona.

(10) Nadležno tijelo iz članka 5. stavka 1. ovoga Zakona dužno je u roku primjerenom izvršenju obveze obavijestiti nadležno tijelo države koja je podnijela zahtjev o poduzetim radnjama, osobito o datumu dostave odluke pružatelju usluga.

(11) Nadležno tijelo iz članka 5. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona može podatke o pružatelju usluga utvrditi uvidom u odgovarajuće registre, evidencije ili izvore službenih podataka, poštujući pri tom propise o zaštiti osobnih podataka.

Sadržaj zahtjeva na jedinstvenom obrascu

Članak 12.

(1) Zahtjev nadležnoga tijela države članice za dostavom obavijesti o odluci o novčanoj kazni i zahtjev za naplatom novčane kazne, podnesen na jedinstvenom obrascu iz članka 9. ovoga Zakona, sadrži najmanje sljedeće podatke:

1. naziv, odnosno ime i prezime, poznato sjedište ili adresu te ostale važne podatke ili informacije potrebne za identifikaciju pružatelja usluge,

2. sažetak činjeničnog stanja, okolnosti i opis povrede prava upućenoga radnika, odnosno kršenja pravila o upućivanju te odgovarajuće propise koji se primjenjuju,

3. odluku o novčanoj kazni koja dopušta izvršenje u državi koja podnosi zahtjev i sve druge važne informacije ili dokumente, uključujući one sudske prirode, koji se odnose na temelj tražbine i novčanu kaznu,

4. naziv, adresu i druge kontakt podatke nadležnoga tijela koje je donijelo odluku o novčanoj kazni i, ako se razlikuju, nadležnoga tijela kod kojeg se mogu dobiti daljnje informacije o novčanoj kazni ili mogućnostima, odnosno pravnim sredstvima, osporavanja obveze plaćanja ili odluke o novčanoj kazni.

(2) Zahtjev za dostavu obavijesti o odluci o novčanoj kazni treba sadržavati, uz podatke iz stavka 1. ovoga članka, svrhu obavijesti i rok unutar kojega se mora provesti.

(3) Zahtjev za naplatom novčane kazne, uz podatke iz stavka 1. ovoga članka, treba sadržavati i:

1. potvrdu tijela koje podnosi zahtjev da se odluka o novčanoj kazni više ne može osporavati redovnim pravnim lijekovima,
2. datum izvršnosti, odnosno pravomoćnosti odluke o novčanoj kazni ili presude,
3. opis prirode i iznos novčane kazne koju treba naplatiti,
4. ostale informacije i datume važne za postupak izvršenja, uključujući i je li i na koji način odluka ili presuda dostavljena pružatelju usluga ili je donesena u odsutnosti pružatelja usluga,
5. temelj tražbine te njezine sastavne dijelove.

Razlozi za odbijanje izvršenja zahtjeva

Članak 13.

(1) Tijelo koje je zaprimilo zahtjev odbit će izvršiti zahtjev iz članka 6. ovoga Zakona ako ne sadrži potrebne podatke iz članka 12. ovoga Zakona, nije potpun ili očito ne odgovara, odnosno nije u skladu s odlukom na kojoj se temelji, a država koja podnosi zahtjev nije u određenom roku, ako je zatraženo, dostavila dopunu, odnosno ispravak.

(2) Osim iz razloga iz stavka 1. ovoga članka, tijelo koje je zaprimilo zahtjev za naplatom novčane kazne može odlučiti hoće li izvršiti ili odbiti izvršenje zahtjeva ako, nakon ispitivanja zahtjeva, utvrdi da:

1. je očito da su troškovi ili sredstva potrebna za izvršenje zahtjeva za naplatom u nesrazmjeru s iznosom koji treba biti naplaćen,
2. bi izvršenje zahtjeva za naplatom uzrokovalo znatne poteškoće,
3. je ukupan iznos novčane kazne prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan donošenja odluke o novčanoj kazni jednak ili manji od 350 eura ili
4. bi izvršenjem zahtjeva došlo do nepoštivanja temeljnih prava i sloboda pružatelja usluga ili pravnih načela koji se primjenjuju u skladu s Ustavom Republike Hrvatske.

(3) U slučajevima iz stavka 1. ovoga članka tijelo koje je zaprimilo zahtjev će, ako smatra potrebnim, prije donošenja odluke o odbijanju zahtjeva, zatražiti od tijela koje je podnijelo zahtjev dostavu dopunskih podataka u roku ne duljem od dva dana.

(4) Ako tijelo koje je zaprimilo zahtjev iz razloga iz stavka 1. i 2. ovoga članka odluči neizvršiti ili odbiti izvršenje zahtjeva iz članka 6. ovoga Zakona, dužno je, čim je to moguće, o razlozima odbijanja ili neizvršenja obavijestiti tijelo koje je podnijelo zahtjev.

Prekid postupka provedbe zahtjeva

Članak 14.

(1) Ako se u tijeku postupka provedbe zahtjeva iz članka 6. ovoga Zakona u državi koja je podnijela zahtjev pokrene postupak kojim se osporava temelj tražbine, obveza plaćanja ili novčana kazna, nadležno tijelo će prekinuti postupak do dostave izvršne odluke tijela nadležnoga za rješavanje stvari.

(2) O postojanju spora iz stavka 1. ovoga članka nadležno tijelo koje je dostavilo zahtjev dužno je odmah obavijestiti tijelo koje je zaprimilo zahtjev.

Troškovi

Članak 15.

(1) Ukupan iznos naplaćen po zahtjevu za naplatom novčane kazne iz članka 3. točke 8. ovoga Zakona prihod je državnog proračuna Republike Hrvatske.

(2) Uzajamna pomoć i administrativna suradnja država članica u skladu s odredbama ovoga Zakona pruža se besplatno te se troškovi nastali u toj suradnji neće potraživati od države koja je podnijela zahtjev.

Nadležnost u sporovima

Članak 16.

(1) Rješavanje u sporovima u vezi nastanka potraživanja, obveze plaćanja ili odluke o novčanoj kazni koje je nastalo, odnosno koja je donesena u državi koja je nadležnom tijelu iz članka 5. stavka 1. ovoga Zakona podnijela zahtjev, nije u nadležnosti tijela Republike Hrvatske.

(2) Za rješavanje u sporovima vezanima za provedbu ovoga Zakona, nadležni su općinski sudovi prema pravilima o mjesnoj nadležnosti u parničnom postupku.

Upravni nadzor

Članak 17.

Upravni nadzor nad primjenom ovoga Zakona obavlja središnje tijelo državne uprave nadležno za nadzor primjene propisa o radu i zaštiti na radu.

Stupanje na snagu

Članak 18.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u Narodnim novinama.

OBRAZLOŽENJE

Člankom 1. uređuje se da je predmet zakona usvajanje zajedničkih pravila i postupaka uzajamne suradnje i pomoći država članica u prekograničnoj provedbi odluke o novčanoj kazni ili druge administrativne financijske sankcije, koja ne može dovesti do postupka pred sudom stvarno nadležnim za kaznene stvari, a koju je donijelo nadležno tijelo ili potvrdilo upravno tijelo ili sud države članice, izrečene pružatelju usluga s poslovnim nastanom u jednoj državi članici radi povrede zajamčenih prava upućenih radnika, odnosno kršenja određenih pravila o upućivanju radnika, utvrđenih posebnim propisima kojima se uređuje područje upućivanja.

No, u širem kontekstu upućivanja radnika, moguće je nepoštivanje i nekih drugih propisa čija povreda nije predmet ove suradnje, te se ovim zakonom uređuje suradnja u provedbi samo onih novčanih kazni za povrede nacionalnih propisa kojima su u pravni poredak države članice prenesene Direktiva 96/71/EZ te njena provedbena direktiva, Direktiva 2014/67/EU. Tim Direktivama je zajednički cilj osiguranje odgovarajuće razine zaštite određenih prava upućenih radnika, osobito provedbe zajamčenih uvjeta rada koji se primjenjuju u državi članici gdje usluga treba biti pružena u skladu s člankom 3. Direktive 96/71/EZ (propisano najduže trajanje radnog vremena i najkraće trajanje odmora, najkraće trajanje plaćenog godišnjeg odmora, određeni iznos plaće, zaštitu zdravlja i sigurnost na radu, zaštitne mjere za rad trudnica, žena koje su nedavno rodile odnosno doje i maloljetnih radnika, te zabranu diskriminacije), ali i poštivanje određenih administrativnih zahtjeva i mjera kontrole koje treba ispuniti, primjerice, obveze podnošenja prethodne izjave o upućivanju, čuvanja ugovora o radu i evidencije radnog vremena na mjestu privremenoga rada, imenovanja osobe za kontakt u državi „domaćinu“), a koje će omogućiti bolji nadzor i smanjivanje zloupotreba za vrijeme upućivanja.

Stoga se također određuje da se ovaj Zakon se ne primjenjuje na prekograničnu provedbu novčanih kazni na temelju odluka izrečenih u kaznenim, prekršajnim, građanskim i trgovačkim stvarima, na koje se primjenjuju drugi pravni akti EU, a koji su u nacionalno zakonodavstvo preneseni drugim propisima.

Člankom 2. određuje se pravni akt EU koji se ovim zakonom preuzima u zakonodavstvo Republike Hrvatske.

Člankom 3. određuju se pojmovi koji se koriste u smislu ovoga Zakona.

Člankom 4. utvrđuje se primjena načela rodne jednakosti u zakonskoj terminologiji.

Člankom 5. određuju se nadležna tijela za podnošenje i primanje zahtjeva za dostavom obavijesti o novčanoj kazni primatelju usluga (poslodavcu upućenoga radnika) i zahtjeva za naplatom novčane kazne te nadležno tijelo za provedbu naplate novčane kazne.

Središnje tijelo državne uprave nadležno prema posebnom propisu za nadzor primjene propisa o radu i zaštiti na radu nadležno je za podnošenje, kao i zaprimanje te postupanje po zahtjevu iz članka 6. ovoga Zakona. Iznimno, za podnošenje zahtjeva iz članka 6. drugim državama članicama, ovlaštena su i druga središnja tijela državne uprave u čijem je

djelokrugu, u skladu s posebnim propisom, u pojedinom upravnom području, obavljanje poslova inspekcijeskoga nadzora nad provedbom posebnih propisa kojima se uređuju radni odnosi, odnosno uvjeti rada, a koji se slijedom Zakona o strancima, kojim je prenesena Direktiva 96/71/EZ o upućivanju radnika u okviru prekograničnoga pružanja usluga, u Republici Hrvatskoj jamče stranom upućenom radniku (npr. u području cestovnoga prometa, obrazovanja, zdravstva i dr.). Kao nadležno tijelo za provedbu ovrhe na novčanim sredstvima pružatelja usluga s poslovnim nastanom u Republici Hrvatskoj, a radi naplate novčane kazne iz članka 3. točke 7. ovoga Zakona, je Financijska agencija.

Člankom 6. određuje se način međusobne suradnje tijela država članica prilikom prekogranične provedbe odluka o novčanoj kazni, a koja se sastoji u mogućnosti podnošenja, ali i zaprimanja dvije vrste zahtjeva: zahtjeva za dostavom pružatelju usluga obavijesti o novčanoj kazni ili zahtjeva za naplatom kazne u državi poslovnoga nastana pružatelja usluga, na temelju odluke o novčanoj kazni koja je pružatelju usluge izrečena u državi koja podnosi zahtjev.

Člankom 7. određuje se da su načela uzajamne pomoći, povjerenja i priznavanja zahtjeva temelj suradnje nadležnih tijela država članica prilikom postupanja po zahtjevu iz članka 6. ovoga Zakona.

Člankom 8. uređuje se obveza poštivanja načela zaštite osobnih podataka u suradnji i razmjeni podataka između nadležnih tijela države članica EU i Europskog gospodarskoga prostora.

Člankom 9. određuje se obvezni način suradnje korištenjem Informacijskoga sustava unutarnjeg tržišta (IMI), te obvezno korištenje posebnih jedinstvenih obrazaca za zahtjeve, utvrđenih u IMI-ju, kao i obveza njihove razmjene na način i u skladu s pravilima rada i razmjene informacija i dokumenata u tom zajedničkom elektroničkom sustavu.

Člankom 10. uređuju se obveze nadležnoga tijela koje podnosi zahtjev, odnosno uvjeti koji se trebaju ispuniti da bi se od države poslovnoga nastana pružatelja usluge zatražila suradnja i pomoć u dostavi obavijesti o izrečenoj odluci o novčanoj kazni, odnosno provedbi naplate novčane kazne, na način da se postupanje zatraži tek i samo kad se prema propisima države koja podnosi zahtjev, obavijest o novčanoj kazni ne može dostaviti, odnosno novčana kazna ne može naplatiti stranom pružatelju usluga u državi koja podnosi zahtjev. Također se određuje da se ovim putem može tražiti postupanje samo ako temelj tražbine, odluka o novčanoj kazni ili novčana kazna u državi koja podnosi zahtjev nije u postupku osporavanja, odnosno, zahtjev koji se ne može osporiti redovnim pravnim lijekom.

Stoga se može zatražiti dostava obavijesti o novčanoj kazni koja se još može osporiti pred tijelima države koja podnosi zahtjev, ali provedbu zahtjeva za naplatu u odnosu na odluku o novčanoj kazni koje su stekle svojstvo izvršnosti. Nastavno, uz zahtjev za naplatu novčane kazne, potrebno je priložiti presliku izvornika ili ovjerene preslike izvršne odluke o novčanoj kazni ili sažetka te odluke, a mogu se priložiti i drugi dokumenti koji se odnose na obvezu plaćanja i novčanu kaznu, izdani u državi koja podnosi zahtjev.

Člankom 11. uređuje se postupanje nadležnoga tijela kada zaprimi zahtjev, rok za postupanje po zahtjevu, način priznavanja zahtjeva bez dodatnih službenih ili upravnih radnji, odnosno

po zahtjevu, način priznavanja zahtjeva bez dodatnih službenih ili upravnih radnji, odnosno posebne odluke o priznanju, temelj provedbe naplate u Republici Hrvatskoj, posebni propis po kojem je FINA prilikom naplate novčane kazne dužna postupati, dokumenti koji se trebaju dostaviti pružatelju usluga i način postupanja u cilju naplate novčane kazne te obveza nadležnoga tijela da o poduzetim radnjama obavijesti tijelo koje je podnijelo zahtjev.

Člankom 12. uređuje se obvezni sadržaj zahtjeva za dostavom obavijesti o odluci o novčanoj kazni, odnosno zahtjeva za naplatom novčane kazne, a koji odgovara i minimalnom sadržaju utvrđenih jedinstvenih obrazaca koji se obvezno razmjenjuju putem IMI elektroničkoga sustava.

Člankom 13. u stavku 1. uređuju se razlozi iz kojih će nadležno tijelo odbiti provedbu oba zahtjeva (zahtjeva za dostavu obavijesti i zahtjeva za naplatu novčane kazne), a u stavku 2. određuju se razlozi iz kojih nadležno tijelo može odlučiti hoće li provesti ili odbiti provedbu zahtjeva za naplatom novčane kazne, te obvezu da se o odluci o odbijanju zahtjeva ili neizvršenja, što prije izvijesti tijelo koje je dostavilo zahtjev.

Člankom 14. utvrđuju se iznimni razlozi za prekid postupka provedbe zahtjeva.

Člankom 15. utvrđuje se da je iznos naplaćene novčane kazne prihod državnog proračuna Republike Hrvatske te da je suradnja i pomoć besplatna te da se neće potraživati troškovi od države koja je podnijela zahtjev za dostavom obavijesti o odluci ili zahtjev za naplatom novčane kazne.

Člankom 16. uređuje se nadležnost u sporovima na način da su za rješavanje u sporovima u vezi temelja, odnosno nastanka potraživanja, obveze plaćanja ili odluke o novčanoj kazni, nadležna tijela države koja podnosi zahtjev, a da su za sporove vezane za provedbu mjera prema ovom Zakonu, odnosno za valjanost dostave zahtjeva za dostavom obavijesti o odluci o novčanoj kazni ili provedbu zahtjeva za naplatom novčane kazne, u Republici Hrvatskoj nadležni općinski sudovi prema pravilima o mjesnoj nadležnosti u parničnom postupku.

Člankom 17. određuje se središnje tijelo državne uprave nadležno za nadzor primjene propisa o radu i zaštiti na radu kao tijelo nadležno za upravni nadzor nad primjenom ovoga Zakona, s obzirom da je nacionalno kontaktno tijelo za administrativnu suradnju u vezi uvjeta rada upućenih radnika te osiguravanje dostupnosti informacije o primjenjivom nacionalnom zakonodavstvu.

Člankom 18. određuje se stupanje na snagu Zakona.